

ОГЪН В КОСТИТЕ МИ

Дейвид Уилкерсън
31 Май 2004

В Еремия 19 глава Бог даде на пророка Си слово за Израел. След това го прати в храма, за да пророкува. Еремия каза това: „Така казва ГОСПОД на Войнствата, Израилевият Бог: Ето, ще докарам върху този град и върху всичките му принадлежащи градове цялото зло, което говорих против него, защото закоравиха врата си, за да не слушат думите Ми!“ (Еремия 19:15)

Пасхор беше управител на храма по онова време. И се разяри поради думите на Еремия. Той се вбеси и удари пророка. След това накара наемните войници да заключат Еремия в дървена стегалка. Трябваше да го изправят пред градската порта, където да бъде унижен от всички.

Стегалката беше инструмент за мъчение. А Еремия трябваше да прекара в непрестанна болка цели 24 часа. Първо, главата му беше обездвижена. След което тялото му беше изкълчвано, а ръцете му бяха завързани на кръст. Той трябваше да остане в това положение една нощ и един ден.

Каква ужасяваща сцена. Спомнете си, че Еремия беше помазан Господен пророк. Той знаеше от малък, че беше призван да говори Божието Слово на избрания Му народ. Но сега Еремия беше вързан и измъчван понеже правеше точно това.

Но въпреки страданията си, Еремия никога не се усъмни в призива си. Той знаеше Словото, което му беше дадено от Бог. И то беше едно и също от самото начало на служението му.

Самият Бог беше свидетелствал за взаимоотношението Му с Еремия: „Преди да те образувам в корема, те познах и преди да излезеш от утробата, те осветих; поставих те за пророк на народите.“ (Еремия 1:5). Бог всъщност казваше: „Познавам те от преди да бъде създадена земята, Еремия. Дори тогава имах план за живота ти. Създадох те за да проповядваш Словото Ми.“

Отначало Еремия отговори: „О, Господи, БОЖЕ! Ето, аз не зная да говоря, защото съм дете!“ Но Бог каза: „Не казвай: Дете съм.“ (1:6-7). С други думи: „Призовал съм те, Еремия. Така че не казвай, че не можеш да го направиш.“

След това Господ добави: „При всички, при които те изпратя, ще отидеш и всичко, което ти заповядвам, ще кажеш. Да не се боиш от тях, защото Аз съм с теб, за да те избавям“ (1:7-8).

В този момент, казва Еремия: „ГОСПОД простря ръката Си и я допря до устата ми. И ГОСПОД ми каза: Ето, сложих думите Си в устата ти.“ (1:9)

Какъв невероятен момент от живота на Еремия. Колко е чудесно да знаеш, че Бог е сложил ръка на теб, открил ти е мислите Си и те е помазал да говориш от Негово име. Поради това Еремия никога не се усъмни в думите, които му беше дал Бог.

След това Господ даде на Еремия тази заповед: „А ти опаши кръста си и стани, и им кажи всичко, което ще ти заповядам. Да не се уплашиш от тях, да не би да те уплаша Аз пред тях.“ (1:17).

Накрая, Бог предаде това мощно слово на слугата Си: „Аз, ето, поставих те днес за укрепен град и за железен стълб, и за бронзови стени против цялата страна, против царете на Юда, против първенците му, против свещениците му и против народа на земята. Те ще воюват против теб, но няма да ти надвият, защото Аз съм с теб, заявява ГОСПОД, за да те избавяя.“ (1:18-19)

Помислете за невероятното послание, което Бог даде на този човек. Той каза: „Еремия, запланувал съм служение за теб за вечността. И сега те изпращам да изкорениш всичките лъжи на Сатана. Искам да събориш всеки идол и да го унищожиш пред народа. Ще трябва и да изградиш църквата ми. Искам да посадиш семена от добри новини. Не се притеснявай, ще ти дам всяка дума, която да кажеш, точно когато се нуждаеш от нея.

Но никога не се страхувай от хората. Не се плаши от мръщенията им или от заплахите им. И никога не се страхувай от провал. Помни – докато си жив, Аз съм с теб. Никой демон или враг не може да те докосне. Следователно не трябва да бъдеш обезкуражен. Така че сега се изправи с вяра и направи онова, което ти заповядах. Имаш една Божествена цел и тя е да им откриеш ума Ми. Не позволявай на нищо и на никой да те смачка.“

След това Господ добави: „да не би да те уплаша Аз пред тях.“ (1:17)

Възлюбени, това е Божието послание не само към Еремия, но и към всеки пастир и християнски работник, който някога е бил призван от Него. Той ни казва: „Не позволявай на никого да те смаже! Няма причини да се отчайваш. Няма причини да бъдеш объркан сред хората. Казах ти, че съм с теб. Казал съм ти, че си в непробиваема крепост. Така че няма причина да прегаряш, няма причина да се отказваш. Ако не вярваш онова, което ти казах, ако се съмняваш във верността Ми към теб, тогава ще прегориш. Ще се огорчиш и изтощиш и ще се откажеш. И ще те е страх от всеки, който ти се противопостави. Но това ще бъде така, понеже не повярва на Словото Ми към теб. Казвам ти – няма значение пред каква трудност се изправяш. Няма значение колко лошо се отнасят хората с теб или как злоупотребяват с теб. Приятелите ти, семейството ти, дори и владетели и царе може да се опълчат срещу теб. Но никога няма да победят. Поставил съм месингови стени и огромни стълбове, които те заобикалят. Аз съм с теб за да те избавя!“

Това послание е за всеки, който като Еремия е бил призван от преди Сътворението, за да служи на Христос. Апостол Павел казва за Бог: „Който ни е спасил и призвал със свято призвание – не според нашите дела, а според Своето намерение и според благодатта, дадена ни в Христос Исус пред вечните времена“ (2 Тимотей 1:9).

Просто казано, всеки, който е „в Христос“, е призван от Господ. И всички ние имаме една и съща заповед: да слушаме Божия глас, да известяваме Словото Му, никога да не се страхуваме от хора, а да вярваме на Господ в лицето на всяко изпитание.

Всъщност, това, което Бог обеща на Еремия, се отнася за всичките Му слуги. Това означава, че не трябва да имаме готово послание за пред света. Той е обещал да изпълни устата ни със Словото Си в момента, в който се нуждаем от Него. Но това ще се случи само, ако Му вярваме.

Павел ни казва, че мнозина са призвани да бъдат проповедници, учители и апостоли, и че всички те ще страдат поради тази причина. Той причислява себе си към тях: „Бях поставен като проповедник, апостол и учител (на езичниците), по която причина и страдам това.“ (2 Тимотей 1:11-12). Накратко, той казваше: „Бог ми е дал свято дело. И понеже имам този призив, ще страдам.“

Библията ни казва, че Павел беше подложен на повече изпитания от много служители. Сатана се опитваше да го убие непрекъснато. Така наречените религиозни тълпи го отхвърлиха и му се присмиваха. Понякога дори и онези, които го подкрепяха, злоупотребяваха с него и го изоставяха.

Но той никога не се уплаши от хората. Никога не се поклати нито се посрами пред света. И никога не прегоря. Всеки път той имаше помазано слово от Бог, точно когато се нуждаеше от него.

Истината е, че Павел просто не можеше да бъде поклатен. Той никога не изгуби вяра в Господ. Вместо това той свидетелства: „Зная в кого съм повярвал и съм уверен, че Той е силен да опази до онзи Ден онова, което съм Му поверил.“ (2 Тимотей 1:12). С две думи: „Поверих живота си изцяло на Божията вяроност. Жив или мъртъв, Негов съм.“ И той призова младия си ученик Тимотей да направи същото: „Дръж образеца на здравите думи, които си чул от мен, във вяра и любов в Христос Исус.“ (1:13).

Точно миналата седмица аз дадох същия съвет на един пастир. Този човек току що беше напуснал църквата си. Чувстваше, че се е провалил, понеже не печели нови хора за Бог, а църквата му не расте и не става по-зряла.

Жена му страдала много когато гледала как мъжа ѝ изпада в голямо отчаяние. Тя каза: „Той е благочестив, грижовен мъж, който вярно се моли за хората си. Но се обезкуражи понеже не роди никакви духовни деца. Проповедите му са помазани, но хората просто не искаха да ги слушат. Почувства, че не можеше да направи нищо друго, освен да напусне.“

Изпратих на този човек окуражението на Павел. Призовах го да се държи здраво за вярата си и към словото, което му е дадено. Бог ще бъде верен да изпълни всичко, което е обещал.

Еремия отпадна когато беше в стегалката

Не само тялото на Еремия беше измъчвано. Душата му беше подложена на атака. Беше тъмна, мъчителна нощ за този посветен, грижовен човек.

Накрая, след 24 часа на болка и унижение, Еремия беше освободен. Той отиде направо при Пасхор, човекът, който го беше оковал. И пророкува: „Господ има ново име за теб, Пасхор. То означава „Ти ще живееш в непрестанен страх и ужас до края на дните си“. Виждате ли, Еремия знаеше колко е опасно за някого да докосне Божите помазаници. Разярен, Пасхор нарече пророка лъжец.

Еремия беше стигнал до края на силите си. И започна да използва речта на прегорял слуга: „ГОСПОДИ, Ти ме примами и аз се примамих; Ти ме хвана здраво и надви. Станах за присмех цял ден, всички ми се подиграват.“ (Еремия 20:7). Еврейската дума за „примами“ тук означава „разкри“. Еремия казваше: „Господи, Ти ме вкара в голямо заблуждение. Превърнах се в напълно измамен слуга.“

Не можем да скрием, че Еремия обвинява Бог за онова, което Той направи. Той каза: „Господи, Ти ме призова да проповядвам Словото Ти. Каза ми да пророкувам, да съборя и да построя. Сложи тежко, трудно слово в устата ми. Но когато го казах, Ти ме изостави. Не разбирам. Аз ти се покорих, Господи. Бях верен. Не съгреших против Теб. Всъщност, дадох живота си за Теб. И какво получих в замяна? Измама, самота и ругатни.“

Опитайте се да си представите какво мина през ума на този човек през онези 24 часа на мъчение: „Проповядвах милост на всички тези хора, които минават сега покрай мен. А сега всички те ми се подиграват. Господи, говорих им като Твой пророк. Умолявах ги да се обърнат към Теб. Казах им, че ще ги изцериш и благословиш. А те се обърнаха срещу мен буквално с насилие.

Плаках за тези мъже и жени в продължение на дни. Сърцето ми се съкруши заради тях. Дори скърбях заради греховете им. Вътрешностите ми се изпълниха със състрадание за тях. А сега всички те ми се присмиват. Ежедневно ме иронизират. Господи, поставил си ме в истински ад. Самото слово, което ми даде, се превърна в укор за мен.“ (виж Еремия 20:7-8)

Може би се чудиш: „Бог обеща на Еремия, че той никога няма да се посрами. Но не се ли случва точно това?“

Уверявам ви, Божият слуга не беше посрамен. Напротив, Господ правеше нещо страхотно в страната, което щеше да се открие само в Неговото име. Той щеше да покаже на нацията, че Еремия не се страхуваше от никой човек. Вместо това, Еремия щеше да се превърне в свидетелство. И това щеше да продължи през вековете.

Аз получавам писма от пастири от цял свят, които се чувстват като Еремия

Един служител ми писа: „Чувствам се толкова победен. Направих вярно всичко, което ми каза Бог. Но когато пристъпих във вяра, Той ме изостави.“

Имам един млад приятел мисионер, който току що изостави поста си. Той влезе в служението с големи очаквания, но вече живее прегорял живот. Той имаше голямо бреме за души и се труди прилежно. Но след няколко години, все още не беше видял никакви добри резултати. Никога не беше приет от хората, с които работеше. Деца се присмиваха на децата му. А жена му се измори и обезкуражи.

Този човек много обича Господ. Той е скъпоценен слуга на Исус. Но накрая му писна. Той ми каза: „Брат Дейвид, чувствам, че се провалих. Надявах се на много. Но нищо не се случи.“

Всяка година увеличаващ се брой мисионери преминават през същото. Те се обезкуражават, напускат и се връщат у дома. Може да не говорят грубо като Еремия и да не обвиняват Бог, че ги е измамил. Но дълбоко в себе си те са сърдити на Господ. Те чувстват, че Той ги е водил в определена посока, след което ги е изоставил.

Друг скъп мисионер писа до служението ни за това, че напуснал поста си. Той обясни: „Почувствах се така сякаш Бог ме беше завел в пустинята, след което ме беше оставил да се олюлявам от вятъра. Изложи ме пред враговете ми, след което ме изостави. Изоставих служението буквално замаян. И се провалих ужасно в изпитанието на съкрушеност. Огорчих се.“

Сега разбирам какъв ми беше проблема. Не пуснах никакви корени по време на изпитанията си. Когато те започнаха, аз не разчитах на онова, което знаех от Божието Слово за верността Му. Забравих обещанието: „никога няма да те изоставя“.

Аз знам какво е да преминаваш през този вид изпитание. Преди около 15 години, когато Таймс Скуеър Чърч едва прохождаше, Сатана се опита да събори служението ни и да унищожи църквата. Имаше невероятни обвинения за расистки борби и лични нападки срещу мен и семейството ми. Умовете на много млади хора бяха отровени от клюките, които се носеха. Някои от тях идваха при мен и след службите ни ме питаха: „Наистина ли си мошеник, както чух?“

И до днес ме боли, когато чета дневниците си от онова време. Започнах да мразя неделните утрини когато трябваше да проповядвам. Често седях в дупката си и плачех, докато жена ми, Гуен, не сложеше ръка върху мен и не ми кажеше: „Дейвид, време е да вървим.“

Плачех в продължение на седмици поради болката от всичко това. „Нямам нужда от това. Защо просто не започна отново да пиша книги и да евангелизирам?“ Всичко, което тя можеше да направи е да поклати глава и да каже: „Как може някои християни да са толкова жестоки?“

Разбира се, не напуснах. И никога няма да напусна. Защо? По същата причина, поради която не напусна и Еремия. Причината, поради която и други християнски служители не могат да напуснат: „Става в сърцето ми като горящ огън, затворен в костите ми; изтощавам се да задържам словото и не мога (да напусна).“ (Еремия 20:9)

Бог не смърти Еремия за тирадата му

В Еремия 20:14-18, пророкът държа тирада, която звучи почти самоубийствено: „Проклет да е денят, в който се родих! Денят, в който ме роди майка ми, да не е благословен! Проклет да е човекът, който извести на баща ми и каза: Роди ти се мъжко дете... И да бъде този човек като градовете, които ГОСПОД разори и не пожали... защото не ме умъртви от утробата... Защо излязох от утробата, да гледам мъка и скръб и дните ми да свършат в срам?“

Чух същото това отчаяние в гласа на един служител, който се обади наскоро. Той ми каза: „Дейвид, наскърбих Господ жестоко. Толкова съм смазан от падението си, празен съм, нямам нищо. Чувствам се така, все едно няма смисъл да живея повече.“

Много от Божите слуги в Библията имат същите чувства. Когато Йов беше дълбоко в най-голямата си тъмнина, един глас го призова: „Откажи се от Бог и умри.“ Илия чу подобни думи. И могъщият някога пророк започна да умолява: „Господи, вземи ми живота. Провалих се като бащите ми.“

Може би в момента се чувстваш като тях. Бил си измъчван и усукван от врага, а главата ти е била прикована в стегалката. Мислиш си: „Викам ден и нощ, но молитвите ми остават без отговор. Не мога да продължавам повече така. Нямам нужда от това в живота си. Нещата бяха по-лесни, когато бях в света, преди въобще да познавах Бог. Той ме остави в нищото.“

Някои християни може да кажат: „Такова говорене е срещу Господ. То трябва да бъде силно порицано.“ Но истината е, че ние можем да преценим само външния човек. Бог вижда в сърцето. А Той познаваше мислите на Еремия и реши да не порицава отчаяния пророк. Защо? Господ знаеше, че в този човек все още гореше огън. Като че Той каза: „Еремия няма да се предаде. Да, ще изпусне парата, докато разбере защо е объркан. Но той все още вярва в Словото Ми. То гори в душата му. И той ще излезе от този огън с вяра, която не може да се поклати. Знаем, че слугата Ми не може да спре да проповядва Моето Слово. Запечатал съм го в душата, сърцето и ума му. А и най-доброто предстои. Той все още е Моя избран слуга.“

Еремия получи втори шанс. Изведнъж той беше изпълнен с нов живот. И се надигна като че искаше да каже: „Стой, Сатана, не можеш да ме измамиш. Няма да ме прогониш от това служение, което ми даде Бог. Господ ме е призовал, а аз знам, че Словото Му е сигурно.“

След това пророкът свидетелства: „Защото чух клеветата на мнозина, ужас отвред...: Всички, с които бях в мир, дебнат да се спъна: Може би ще се подмами и ще му надвием, и ще му отмъстим. Но ГОСПОД е с мен като силен и страшен, затова преследвачите ми ще се спънат и няма да надвият... Пейте на ГОСПОДА, хвалете ГОСПОДА, защото избави душата на сиромаха от ръката на злодеите.“ (Еремия 20:10-11, 13)

Може би сега си мислиш, че огъня ти е потушен. Убеден си, че не е останала нито искра. Вероятно някой грях е загасил огъня. Закачил си се и лека полека огънят угасна. Слушал съм тъжните истории на благочестиви мъже и жени, които са били унищожени от интернет. За повечето мъже изкушението е порнографията. За жените, това е да срещнат мъж в някой чат и да започнат афера.

За съжаление, голяма част от Христовото тяло днес прилича на съвременната Долина на сухите кости. Това е пустиня, пълна с оглозганите скелети на християни. Служители и други посветени вярващи са угаснали поради някой стар грях. И сега са изпълнени със срам, крият се в пещерите на собствените си дела. Както и Еремия, те са решили: „Няма да споменавам за Него и няма да говоря вече в Негово Име“ (Еремия 20:9).

Бог още задава въпроса, който зададе на Езекил: „Могат ли да оживеят мъртвите кости?“

Отговорът на този въпрос е твърдо „Да!“ Как? Това става като обновим вярата си в Божието Слово. Самото Божие Слово е пояждащ огън. Всъщност, то е единствената истинска светлина, която имаме по време на тъмните ни отчаяни нощи. То е единствената ни защита срещу лъжите на врага, когато той шепне: „Всичко свърши. Изгуби огъня. И никога повече няма да го имаш.“

Единственото нещо, което ще ни изведе от тъмнината, е вярата. А вярата идва от слушане на Божието Слово. Ние просто трябва да се прилепим към Словото, което е било вложено в нас. Господ е обещал: „Няма да те оставя. Значи няма причина да се отчайваш. Няма защо да се отказваш. Почивай в Словото Ми.“

Може би си мислиш: „Тази черна нощ е по-лоша от всичко, което съм виждал. Слушал съм хиляди проповеди от Божието Слово, но никоя не ми е от полза в момента.“

Не се страхувай. Божият огън все още гори в теб, дори и да не можеш да го видиш. А ти трябва да облееш този огън с горивото на вярата. Това става като просто вярваш на Господ. Когато го направиш, ще видиш как всичките ти съмнения и похот изчезват.

Аз виждам голямо отпадане от Божието Слово навсякъде около себе си. Но въпреки това, аз също виждам как Бог върши славна работа, за да възстанови народа Си. Той преследва всеки войник, който е бил ранен или е паднал. Той познава онези, които са дезертирали и все още ги обича. Всъщност, Той говори на всеки, който някога е бил в армията Му. И ги призовава да се върнат към първоначалния си призив.

Божият Дух отново вдъхва живот във всеки комплект сухи кости. Той им напомня за Словото, което е вложил в тях. И онези, които преди бяха мъртви, биват съживявани. Те викат като Еремия: „Божият огън беше угасен в мен за доста дълго. Но просто повече не мога да го задържа. Чувствам Господната сила да ме издига. Той слага живот в мен. И аз ще говоря Словото, което ми даде Той. Ще проглася милостта и изцерителната Му сила.“

Исая ни дава цялото доказателство, от което се нуждаем за Божието желание и готовност да възстанови падналите Си войници: “Защото няма да се съдя с хората вечно и няма навеки да се гневя, защото духът им би примрял пред Мен, и душите, които Аз съм направил. Заради беззаконието на алчността му се разгневих и го поразих, скрих лицето Си и се разгневих; а той отстъпнически ходеше по пътя на сърцето си. Видях пътищата му и ще го изцеля, и ще го вода, и ще върна утехата на него и на скърбящите му. Аз създавам плода на устните. Мир, мир на далечния и на близкия, казва ГОСПОД, и ще го изцеля.” (Исая 57:16-19)

Псалмистът пише: „ГОСПОД съгражда Ерусалим, събира израилевите изгнаници. Изцелява съкрушените по сърце и превързва раните им.“ (Псалм 147:2-3)

Скъпи светии, не знам през каква битка преминавате. Може би сте в най-черната си нощ. Небето може би изглежда като месинг за молитвите ви.

Но аз знам следното: Бог е вложил огън в костите ти. И този огън все още гори. Може да е останала само една малка искра. Но Святият Дух я раздухва. Той е верен да разпали отново огъня в теб. Той те издига, за да те възстанови в първоначалния ти призив. И ще те изкара от всяка черна нощ.

Не позволявай на дявола да те съкруши!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Fire in My Bones](#) / [Огън в костите ми](#)